

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/158/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010439
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3816010439.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti odsúdenému K. E., nar. XX.XX.XXXX v E., naposledy trvale bytom mesto K., okres K. a t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Sučany, pre trestný čin zločinu znásilnenia podľa § 199 odsek 1 Tr. zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. júna 2019 v Trenčíne prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. júla 2018 pod sp. zn. 2Nt/18/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 odseku 1 písm. c) Tr. poriadku s a sťažnosť odsúdeného K. E. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 02. júla 2018 pod sp. zn. 2Nt/18/2016 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného K. E. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 04. mája 2016 pod sp. zn. 3T/40/2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14. júla 2016 pod sp. zn. 3To/48/2016 právoplatne uznaný za vinného z trestného činu zločinu znásilnenia podľa § 199 odsek 1 Tr. zákona a z trestného činu zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa XX.X.XXXX dopoludnia prišiel z O. I. s poškodenou S. H. do K. z dôvodu, že jej vybaví zamestnanie a v presne nezistenom čase v poobedňajších hodinách dňa 16.9.2014 išli spolu do parku na O. ulici v K., tu ju zatiahol do kríkov, zobral jej kabelku, bil ju po tvári, trhal ju za vlasy a hovoril jej, že ak to niekomu povie, zlomí jej väzby, nedožije sa rána, následne s ňou išiel na sídlisko N. v K., odmietal jej vrátiť kabelku, ktorú mal po celý čas vo svojej dispozícii a poškodená s ním išla len zo strachu a z dôvodu, že v kabelke mala doklady a osobné veci, na presne nezistenom mieste v parku na sídlisku N. v K., v presne nezistenom čase od 15:00 hod. do 19:00 hod. proti vôli poškodenej S. H. jej násilím stiahol nohavice a spodné prádlo, sotil ju na zem tak, že spadla na chrbát, ľahol si na poškodenú, jednou rukou jej držal ústa a druhou si stiahol nohavice a spodnú bielizeň a vykonal s poškodenou pohlavný styk, napriek tomu, že poškodená s ním nesúhlasila a opakovaným fyzickým napadnutím spôsobil poškodenej krvné podliatiny v oblasti krku, lakťa pravej ruky, pravého pleca a driekovej chrbtice, čo si vyžiadalo narušenie obvyklého spôsobu života 5 až 7 dní a poškodenej sa opakovane pred pohlavným stykom a po ňom vyhrážal, že ak o tom niekomu povie, zlomí jej väzy a nedožije sa rána,

za čo bol odsúdený podľa § 199 odsek 1 Tr. zákona s použitím §§ 41, odsek 2, 37 písm. m), 38 odsek 5 Tr. zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, so zaradením na jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. poriadku, pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy,

ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení a teda v zákonnej lehote, podal sťažnosť odsúdený K. E., ktorú písomne odôvodnil jednak sám a jednak prostredníctvom ustanoveného obhajcu. V písomnom odôvodnení svojej sťažnosti viacerými písomnými podaniami (zo dňa 15. 08.2018 na č. I. 165 až 167, zo dňa 28.09.2018 na č. I. 173 až 175, zo dňa 18.10.2018 na č. I. 178 až 179 a na č. I. 180) poukazuje v podrobnostiach na vecne nesprávne a nezákonné napadnuté uznesenie okresného súdu, v ktorom okresný súd dostatočne neodôvodnil, prečo na podklade jeho predmetného návrhu obnovu konania nepovolil, rozhodnutie o tom vôbec neodôvodnil, prečo nevypočul ním navrhovaných svedkov, ktorí aj napriek tomu, že neboli svedkami skutkových okolností, majú vedomosť o tom, že poškodená ako svedok v pôvodnom konaní klamala, že má psychické problémy a zavádzala svojich právnych zástupcov (Z.. A. a JUDr. O.), čo si aj oni sami mali neskôr uvedomiť a že poškodená komunikovala s osobami, ktorí sa venujú mágii a vešteniu, že predtým, ako sa spoznal on s poškodenou, táto zo znásilňovania obviňovala aj iných mužov. Ďalej poukazoval v podrobnostiach na celý rad procesných pochybení a vrátane chýb aj pri ukladaní trestu, ktorých sa súdy v pôvodnom konaní mali dopustiť. V pôvodnom konaní tak, ako to vyplýva z trestného spisu mali byť zabezpečované dôkazy, ktoré mali preukazovať jeho vinu aj z údajného ohrozovania poškodenej pohlavnou chorobou, avšak pre takýto skutok nebolo začaté ani trestné stíhanie. Poukazoval i na to, že okresný súd na verejnom zasadnutí neprečítal v celom rozsahu jeho podaný písomný návrh, ktorý bol ním dopĺňaný viacerými ďalšími písomnými podaniami. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby sám povolil obnovu konania v trestnej veci Okresného súdu Prievidza vedenou pod sp. zn. 3T/40/2015.

Obhajca v prospech odsúdeného sťažnosť písomne odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie považuje za nespravodlivé, formálne, nezákonné, predčasné a ktoré je i nepreskúmateľné, s poukazom na iba jeho všeobecné odôvodnenie, dokonca v ktorom absentuje popis skutku, z ktorého bol uznaný za vinného. Okresný súd sa tiež vôbec nevysporiadal s jeho argumentami, ktorými odôvodňoval svoj podaný návrh, a ktoré sú novými skutočnosťami, neznámymi v pôvodnom konaní. Je toho názoru, že okresný súd nepostupoval dôsledne a dokazovaním na verejnom zasadnutí ktoré vykonal si nevytvoril dostatočný skutkový základ pre spravodlivé rozhodnutie o tom, či sú splnené alebo nesplnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania v predmetnej trestnej veci. Zopakoval, že okresný súd sa nedostatočne a nepresvedčivo vysporiadal s jeho návrhmi na vykonanie či doplnenie dokazovania v písomných dôvodoch napadnutého uznesenia. Zdôraznil, že okresný súd tým, že oboznámil na verejnom zasadnutí iba časť jeho predmetného návrhu na povolenie obnovy konania, nemohol v dostatočnom rozsahu zistiť skutkový stav veci a správne potom dospieť k právnym záverom pre rozhodnutie o povolení obnovy konania. Ďalej poukazoval aj na pochybenie prvostupňového súdu pri identifikácii poľahčujúcich okolností, keď mu táto mala byť priznaná podľa § 36 písm. c) Tr. zákona. Poukazoval tiež pochybenie okresného súdu tým, že akceptoval porušenia princípu kontradiktórnosti pri výsluchu poškodenej ako svedka na hlavnom pojednávaní, nereagoval na potrebu znaleckých posudkov na jeho osobu a osobu poškodenej a potrebu novej konfrontácie jeho osoby s osobou poškodenej. Má za to, že napadnuté uznesením bolo porušené jeho právo na riadny a spravodlivý súdny proces či postup, čím tak bolo porušené jeho právo na obhajobu. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol o tom, že vec vráti okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza sa k dôvodom sťažnosti odsúdeného K. do konania neverejného zasadnutia krajského súdu nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, na neverejnom zasadnutí dňa 25. júna 2019 preskúmal podľa § 192 odseku 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného K. E., hoci bola podaná oprávnenou osobou a včas, nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 odseku 1 Tr. poriadku totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 odsek 1 až 3 Tr. poriadku treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa a nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 odseku 1 Tr. poriadku mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Okresný súd v napadnutom uznesení vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočne zrejmé, že nielen to, že odsúdený sa návrhom na obnovu konania domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o vine a treste napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že niektoré argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe nielen orgánom prípravného konania, ale aj okresnému súdu už v pôvodnom konaní, a že ide z časti o opakovanie námietok voči postupu orgánov činných v trestnom konaní ako i okresného súdu, čo bolo riešené v rámci konania na súdoch oboch stupňov, ktoré vo veci konali.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne skonštatoval, že všetky skutočnosti, o ktoré odsúdený oprel dôvodnosť svojho podaného návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 3T/40/2015 a ktoré podrobne a v detailoch cituje aj okresný súd už v úvode písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia, nemôžu byť či už jednotlivito alebo vo vzájomnom súhrne dôvodom na povolenie obnovy konania, keďže nespĺňajú zákonné atribúty podľa § 394 Tr. poriadku. Krajský súd musí konštatovať, že v prevažnej väčšine však ide o námietky odsúdeného týkajúceho sa procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom po podaní obžaloby v pôvodnom konaní Okresného súdu Prievidza pod sp. zn. 3T/40/2015.

Pokiaľ ide sťažnostné argumenty odsúdeného krajský súd vo všeobecnosti nasledovné:

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo obvineného (odsúdeného) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Nie je pochybením a ani porušením práva na obhajobu, ak súd na podklade vykonaných dôkazov zákonným spôsobom tieto hodnotí a rovnako zákonným spôsobom dospeje tak ku skutkovým a právnym záverom, ktoré sú ale odlišné, než očakáva niektorá z procesných strán.

V posudzovanom prípade teda pred okresným súdom bolo vykonané dokazovanie v súlade s ustanovením § 2 odsek 10 a odsek 11 Tr. poriadku, v dostatočnom nevyhnutnom rozsahu pre rozhodnutie a vykonané dôkazy okresný súd aj v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Tr. poriadku vyhodnotil, s prihliadnutím na všetky platné zásady trestného konania a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, čo aj zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil v dôvodoch

napadnutého uznesenia. Správne zistil, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 3T/40/2015 neboli na podklade podaného predmetného návrhu odsúdeného zistené také skutočnosti či dôkazy, ktoré by relevantne odôvodňovali povolenie obnovy konania splnením podmienok pre takýto procesný postup súdu podľa § 394 Tr. poriadku. Pokiaľ aj niektoré návrhy odsúdeného na doplnenie dokazovania tak, ako on namietal v dôvodoch sťažnosti okresný súd fakticky nerealizoval, a pritom dostatočne ani v dôvodoch napadnutého uznesenia to však bližšie neuviedol, krajský súd hodnotiac celé konanie, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu dospel k záveru, že tieto návrhy na vykonanie či doplnenie dokazovania nemali zásadný význam pre dokazovanie. Krajský súd nezistil v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu odsúdeného tak, ako i namietal sám odsúdený, ktorého náležitá obhajoba bola zabezpečená z dôvodu povinnej obhajoby /§§ 38 odsek 2 písm. a), 37 odsek 1 písm. a) Tr. poriadku/ ustanoveným obhajcom, odsúdený s obhajcom mali relevantný priestor pre riadne uplatnenie svojich procesných práv, pričom okresný súd sa tiež svojim správnym i zákonným postupom, vrátane konania o sťažnosti na krajskom súde, vysporiadal s návrhom odsúdeného na procesný postup podľa § 23 odsek 1 Tr. poriadku (delegácia trestnej veci na iný okresný súd v obvode Krajského súdu v Trenčíne). K sťažnostnej námietke odsúdeného spočívajúcej v tom, že má byť zásadným pochybením súdu smerom k náležitému zisteniu skutkového stavu veci to, že nie je súdom podrobne či doslovne oboznámený návrh na povolenie obnovy konania na verejnom zasadnutí, krajský súd uvádza, že z Trestného poriadku *expressis verbis* nevyplýva takáto povinnosť, ale iba povinnosť súdu, vyplývajúca z ustanovenia § 295 odsek 1 Tr. poriadku, podať správu o stave veci zameranú na otázky, ktoré treba na verejnom zasadnutí riešiť, pričom následne osoba, ktorá dala svojim návrhom podnet na konanie, návrh sama prednesie. Z uvedenej citácie zákona teda vyplýva, že pokiaľ by aj súd sám doslovne neprečítal predmetný podaný návrh, odsúdený, ktorý sám inicioval posudzované trestné konanie, mal sám tento návrh predniesť, hoci aj v rámci svojho výsluchu, ktorý bol i na verejnom zasadnutí realizovaný. Krajský súd nezistil v postupe okresného súdu ani v tejto otázke žiadne procesné pochybenie, pričom je potrebné tiež zdôrazniť, že podaný návrh *de facto* nie je ani žiadnym dôkaz listinného charakteru v zmysle § 296 Tr. poriadku. Pritom však z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vôbec nevyplýva, že by okresný súd neprihliadol na všetky písomné podania, ktoré odsúdený urobil v rámci podaného predmetného návrhu.

Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, nepovažoval sťažnosť odsúdeného K. E. za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.